

[Hørluf Rasmussen.]

røber vist ingen statshemmelighed ved at sige inden for det konservative folkeparti — er det sket med overordentlig pludselighed.

Tilskuddenes størrelse og ordningens nærmere vilkår skal ikke drøftes her, men først i forbindelse med udskrivningsloven. Det er dog vist på sin plads at forudskikke, at et tilskud af størrelsesordenen 300 kr. — det er jo et beløb, som rygtevis har været nævnt — vil blive for lille og for mange familier betyde en forringelse, og vi må vel også sætte et spørgsmålstegn ved, om disse tilskud overhovedet hører til på skattebilletten. Er der ikke mulighed for at fremsende dem enten kontant, altså gennem postvæsenet, eller ved bankoverførsel? Og så må vi også tage under overvejelse, om dette børnetilskud skal være ens uanset indtægts størrelse.

Det ejendommeligste af alle fradrag her til lands, skattefradraget, skal altså leve videre. Jeg er meget vel klar over, at det er forfængeligt at håbe på en afskaffelse af denne seværdighed over ligningsloven, men jeg kan ikke lade være at gøre opmærksom på, at der vel, hvis man tæller hoveder i denne sal og kobler partimaskinerne fra, er et klart flertal for afskaffelse af skattefradragetsreglen. Kan vi være så optimistiske — og jeg håber det — så sker der noget realistisk på dette område i løbet af det kommende år.

Regeringen agter altså at opretholde den i fjor indførte adgang til at fradrage reklamegaver til statsautoriserede institutioner. Her står vi over for en af de mærkværdige nydannelser, som skattesystemet godt kunne have undværet. Vi vil under den videre behandling af lovforslaget komme tilbage til denne bestemmelse og til den ligeledes fjorgamle regel om uahæmmede fradrag for erhvervsrejser og reklame. Sammen med store dele af befolkningen har vi den opfattelse, at reklameuvsænet nu er gået ganske over gevind. Den enkelte vaskepulverfabrikant kan måske med støtte i statsskatteloven overbevise skattevæsenet om, at de nette ting i plastic, som han lader medfølge sit vaskepulver, er nødvendige for at skaffe ham hans indtægt, men flere og flere husmødre spekulerer over, om det nu også samfundsmæssigt kan være nødvendigt, at der stables indtil 50 præmie-

konkurrencer og lotterier oveni, når de skal benytte et simpelt vaskemiddel i deres husholdning. En skattebremse på disse stort set uproduktive omkostninger er noget, vi kan være med til, og det kan medføre en gavnlige omlægning af virksomhedernes omkostningsvalg.

Vi kan ikke have noget imod, at man på rimelig måde begrænser og præciserer fradraget af befodringsudgifter. Måske kan en del af det store administrationsbesvær, som fradragetsreglen nu medfører, undgås, men reglen er stadig ikke god. Området er vanskeligt, det erkender vi, og vi kan ikke for tiden foreslå en ordning, men vi kan arbejde for at gøre valget af bolig frit, således at den slags regler i nogen grad skydes i baggrunden.

Derimod deler vi mange skatterådsmedlemmers beklagelser af at skulle gense reglen om etableringslempelse. Det er muligt, at nyetablerede kan trænge til støtte; men hvorfor vælger man den mest besværlige måde at yde støtte på? En hensigtsmæssig ordning med henstand ville være rimeligere. Det er jo almindelig kendt, at denne lempelse gennem årene er blevet administreret meget uens landet over, nogle steder er reglen næppe blevet benyttet. Vi må under udvalgsbehandlingen søge klarhed over, hvilken trang der har været til denne lempelse. Det bør vel ikke glemmes, at ideen om denne lempelse stammer fra en tid, da de skatte kreditmuligheder, som afskrivningsloven hidførte, endnu ikke eksisterede. Vil man endelig bibeholde denne form for støtte, så må det af retfærdighedshensyn drøftes, om ikke andre befolkningsgrupper kan komme ind under lovens rammer. Hvorfor skal afdrag på den gæld, de studerende eller håndværkere har pådraget sig under uddannelsen, ikke kunne fradrages, og skal den tidsmæssige ramme for reglens anvendelse virkelig være så vid? Endelig må det dog vist på grundlag af de indhøstede erfaringer erkendes, at en ensartet praktisering af denne lempelse ikke kan gennemføres af skatterådene, men må henlægges direkte under ligningsrådet, det vil sige statens ligningsdirektorat.

Blandt de ting, som skal tilrettelægges før ligningen, er der dem, som vel egentlig hører hjemme under loven, men som ofte afgøres administrativt. Jeg tænker her på